

....., dnia r.

.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....

Wezwanie do zaprzestania łamania powszechnie obowiązującego prawa

Szanowna Pani,

W oparciu o treść art. 31 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej uchwalonej w dniu 2 kwietnia 1997 r. przez Zgromadzenie Narodowe, zatwierdzonej w ogólnonarodowym referendum 25 maja 1997 r., ogłoszonej w Dz. U. Z 1997 r. Nr 78, poz. 483, która weszła w życie w dniu 17 października 1997 r., ostatnio zmienionej ustawą z dnia 7 maja 2009 r. o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. 2009 Nr 114, poz. 946), który stanowi, iż:

1. *Wolność człowieka podlega ochronie prawnej.*
 2. *Każdy jest obowiązany szanować wolności i prawa innych. Nikogo nie wolno zmuszać do czynienia tego, czego prawo mu nie nakazuje.*
 3. *Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw,*
- wzywam Panią do natychmiastowego zaprzestania:

WYMUSZANIA ZASŁANIANIA NOSA I UST.

tj. popełniania przestępstwa z art. 191 § 1. Ustawa z 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. 1997 Nr 88 poz. 553 z późn. zm.) który stanowi, iż *Kto stosuje przemoc wobec osoby lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3*, pod rygorem skierowania sprawy do postępowania karnego.

Uzasadnienie

Zgodnie z uzasadnieniem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 8 czerwca 2020 r. sygn. akt II 71/20 brak jest podstaw prawnych do nałożenia obowiązku noszenia maseczki przez osoby inne niż chore i podejrzewane o zachorowania. Ograniczenia wolności i praw mogą być ustanowione wyłącznie w drodze ustawy, a nie rozporządzenia. Rozporządzenia – akty o randze podstawowej – miałyby moc powszechnie obowiązującego prawa tylko wtedy, gdyby wprowadzono jeden ze stanów wyjątkowych przewidzianych w Konstytucji RP.

Wymuszenia posłuszeństwa jest przestępstwem ściganym z art. 191 § 1 k.k., który stanowi, iż *Kto stosuje przemoc wobec osoby lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3*. W literaturze oraz judykaturze można odnaleźć pogląd, zgodnie z którym przez pojęcie groźby należy rozumieć nie tylko przemoc fizyczną, ale również przemoc psychiczną, która może polegać chociażby na zwykłym zaniechaniu czy też przymusie kompulsywnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1994 r., II KRn 159/94, OSNK 1994, Nr 9-10, poz. 61 z glosą aprobującą M. Surkonta, PS 1996, Nr 2, s. 81 i n.). W tym orzeczeniu chodziło o sytuację wywierania przemocy przez postępowanie z rzeczą, powodujące wpływ na przebieg procesów motywacyjnych pokrzywdzonej osoby. Ze stanowiskiem o dopuszczalności formy przymusu psychicznego jako samoistnej postaci pojęcia „przemocy” z art. 191 § 1 kk identyfikuje się autor Komentarza do Kodeksu karnego J. L. stwierdzając, że nie wszystkie postacie przemocy psychicznej mieszczą się w pojęciu groźby bezprawnej. Wystarczy bowiem wskazać zachowanie polegające na groźeniu popełnieniem wykroczenia, które nie stanowi ani groźby karalnej w rozumieniu art. 190 kk, ani nie mieści się w treści przepisu art. 115 § 12 kk. Ponadto przepis art. 191 § 1 kk stanowi ogólnie o przemocy więc na zasadzie *lege non distinguente* komentator przyjmuje, że chodzi o każdą postać przemocy, w tym psychicznej, która wykracza poza pojęcie

W walce o swoją wolność korzystasz z owoców naszej własności intelektualnej. Odwdzięcz się wspomagając naszą inicjatywę. Wpłać dowolną kwotę na zrzutkę <https://zrzutka.pl/h266xv> Bardzo prosimy udostępniaj tą zrzutkę gdzie tylko możesz. Walczymy o tą samą sprawę.

groźby bezprawnej (red. M. Królikowski, R. Zawłocki, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do artykułów 222-316, wydanie 4, 2017, Legalis).

Naruszanie praw i wolności człowieka jest sytuacją stresogenną, ingerującą w sferę psychiczną ofiary naruszeń. W przypadku osoby z zaburzeniami psychicznymi, która może nawet nie wiedzieć, że takowe posiada, lub osoby ze zmienionym stanem psychicznym, sprawca może doprowadzić do tego, że ofiara pod wpływem stresu może okaleczyć się lub nawet popełnić samobójstwo. Art. 160 k.k. sankcjonuje już samo narażenie na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu:

§1. Kto naraża człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

§ 3. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1(...) działa nieumyślnie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Nawet, jeżeli sprawca nie zna prawa, obowiązuje zasada *ignorantia iuris nocet*. W ocenie Pokrzywdzonego przyczyną zachowania sprawcy może być pragnienie wyładowywania frustracji wynikających z nieskutecznego zaspokojenia swoich potrzeb libidalno-seksualnych poprzez narcystyczno-sadystyczne postępowanie wobec osób trzecich. Dopuszczenie dowodu z opinii lekarza biegłego psychiatry pozwoli ustalić, czy przyczyną naruszeń norm prawnych jest jego stan zdrowia psychicznego. Być może zasadne jest poddanie go leczeniu psychiatrycznemu. Podejrzenie o zaburzenia psychiczne jest zasadne, ponieważ człowiek w pełni zdrowy psychicznie nie dokonuje czynów antyspołecznych i nie kieruje się agresją złośliwą.

W XX w. ludzkość dotknęły choroby nazwane faszyzmem i komunizmem, sprzeciwiające się demokracji parlamentarnej, głoszące totalitarne silne przywództwo, terror państwowy. Faktycznie rządziły nieliczące się z zasadami demokracji partie faszystowska, komunistyczna, nazistowska. Funkcjonariusze tych partii pełnili jednocześnie funkcje państwowe. Ograniczone zostały swobody obywatelskie. W dzisiejszych czasach dokładnie taki sam charakter mają próby narzucania swojej woli całemu Narodowi Polskiemu z pominięciem konstytucyjnych zasad ustanawiania prawa w Polsce. Art. 13 Konstytucji RP stanowi, iż *Zakazane jest istnienie partii politycznych i innych organizacji odwołujących się w swoich programach do totalitarnych metod i praktyk działania nazizmu, faszyzmu i komunizmu (...)*, zaś ktokolwiek, kto usiłuje wymusić podporządkowanie się takim praktykom sprawowania władzy, popełnia przestępstwo z art. 256 k.k. Zgodnie z § 1. *Kto publicznie propaguje (...) totalitarny ustrój państwa (...) podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.* Zgodnie z § 2. *Tej samej karze podlega, kto w celu rozpowszechniania produkuje, (...) prezentuje, (...) druk, nagranie lub inny przedmiot, zawierające treść określoną w § 1 (...).*

Powyższe uzasadnia zainteresowanie się organów ścigania Adresatem niniejszego pisma i podjęcie wobec niego działań mających na celu ukrócenie jego nielegalnych postępowań, wymierzonych w gwarantowaną konstytucyjnie wolność osobistą. Ustawodawca objął ją ochroną prawną m. in. ustanawiając w art. 23 Ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 Kodeks cywilny (Dz. U. 1964, Nr 16 poz. 93 z późn. zm.), iż *Dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, (...), pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.* Zgodnie z art. 24 § 1.k.c., który stanowi, iż *Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.* Zgodnie z § 3. *Przepisy powyższe nie uchybiają uprawnieniom przewidzianym w innych przepisach, (...).* Na podstawie art. 448 k.c. *W razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. (...).*

.....

W walce o swoją wolność korzystasz z owoców naszej własności intelektualnej. Odwdzięcz się wspomagając naszą inicjatywę. Wpłać dowolną kwotę na zrzutkę <https://zrzutka.pl/h266xv> Bardzo prosimy udostępniaj tą zrzutkę gdzie tylko możesz. Walczymy o tą samą sprawę.